

We'll ride through the city tonight

συνέντευξη | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | τάσος θώμογλου

“Γεννήθηκα στην οδό Εδμόνδου Ροσάν, κοντά στη Φλέμινγκ, Θεσσαλονίκη. Εκεί έμεινα μέχρι Τετάρτη Δημοτικού και μετά μετακομίσαμε στη Μπότσαρη. Παιδί της Πέτρου Συνδίκου. Βέβαια, το σχολείο μου ήταν Χαριλάου-πήγαινα ψηλά. Αντί να με στείλουν στο Ένατο που ήταν δίπλα στο σπίτι μου, πήγαινα στο 1ο Λύκειο Χαριλάου. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί...Μικρός έχω παίξει και ποδόσφαιρο, και μπάσκει και βόλει...συμμετείχα σε όλες τις ομάδες, μα δεν μου άρεσε τίποτα...Σαν παιδί τα έχω κάνει όλα! Συμμετείχα στη χορωδία, ήμουν ταμίας στο δεκαπενταμελές. Όπου υπήρχε “ομάδα” ήμουν μέσα. Ήταν ωραία. Έχανες και μάθημα-αυτό πού το πας;! ...Έπειτα αντιλήφθηκα ότι σε όσο περισσότερα τέτοιου είδους πράγματα είσαι, τόσο το καλύτερο! Ο πατέρας μου εργαζόταν στον ΟΤΕ, και η μάνα μου ήταν στο Ταμείο Υγείας της Εθνικής Τράπεζας. Έχω κι έναν μεγαλύτερο αδελφό. Καμία σχέση με θέατρο η “στενή” μου οικογένεια. Μόνο κάτι θείοι μου, από τη πλευρά της μάνας μου, είχαν “επαφή” με ομάδες θεάτρου”...

Ο Γιάννης Τσεμπερλίδης στο rejected...

“Εψαχνα από μικρός να κάνω θέατρο, όταν ξεκίνησα το Λύκειο, και μαζί με φίλους, πήγα στο Εργαστήριο που είχαν οι “Μορφές”-μόλις είχαν ανοίξει. Εκεί γνώρισα το Γιάννη Παρασκευόπουλο, ήμουν όλα τα χρόνια στο Εργαστήριο τους. Όταν τέλειωσα το σχολείο πήγα σε ένα άλλο Εργαστήριο Θεάτρου, στο ΑΜΑΛΙΑ, που ήταν ο Ναζίρης, ο Οικονόμου κι ο Ζηβανός, δεν μου άρεσε-έφυγα. Και την επόμενη χρονιά ξαναπήγα στο Γιάννη για προετοιμασία. Τη πρώτη χρονιά δεν με πήραν κι έτσι δούλεψα στον ήχο στο “Χοντροί άνδρες με φούστες”...ήταν ο Χρήστος ο Πασσαλής, ο Γεράρδος, η Μαγδαληνή...την επόμενη χρονιά πέρασα στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος. Στα 18 μου χρόνια

εισήχθη στο Παιδαγωγικό Τμήμα, αλλά δεν πήγα. Τελικά, επειδή ασχολούμαι πλέον με Εργαστήρι Υποκριτικής, πιστεύω ότι θα γινόμουν και καλός δάσκαλος....το ξέρω πια....δάσκαλος για παιδιά....έχω και τρία παιδιά στο σπίτι, μετά από δύο χρόνια καραντίνας...δεν μπορείς να μη γίνεις καλός στη μεταδοτικότητα....Τί θέλει για να είσαι καλός δάσκαλος; Να θέλεις να είσαι δάσκαλος, να μην έγινες τυχαία, να σου αρέσει να ασχολείσαι -ουσιαστικά- με τα παιδιά. Όταν ξεκίνησα τη σχολή του Κρατικού σταμάτησα να βγαίνω έξω. Μέχρι τότε έβγαίνα με τους φίλους μου, Πλατεία Ναυαρίνου, και πιο πάνω, σε κάτι στέκια, σε κάτι καταλήψεις..."Silver Dollar", στο "Carpe Diem" που έπαιζα και μουσική για μια πενταετία. Από μικρός πήγαινα μουσική. Ξεκίνησα πιάνο, αλλά σύντομα τα παράτησα διότι δεν φανταζόμουν ότι η μουσική θέλει διάβασμα. Οπότε, έφυγα τρέχοντας. Στη Γ' Γυμνασίου μου τη βάρεσε κι ήθελα να μάθω κιθάρα. Μόνος έμαθα κιθάρα. Είχα "καλό αυτί" και μπορούσα εύκολα να πιάσω κάτι, να το βάλω κάτω και να το βγάλω....μετά ξεκίνησα να παίζω σε συναυλίες στο Λύκειο-ήταν μεγάλο ατού για τα "κοινωνικά πράγματα" του σχολείου".

**I am a passenger
And I ride, and I ride
I ride through the city's backsides
I see the stars come out of the sky
Yeah, they're bright in a hollow sky
You know it looks so good tonight**

“Όταν τέλειωσα τη Σχολή, έκανα τηλεόραση το “504χλμ.” σε σκηνοθεσία Αλέξανδρου Πανταζούδη, ταυτόχρονα παιδική παράσταση με το Χαλκιά κι εκεί κάνω και μία βραδινή παράσταση με τον Ανδρέα Βουτσινά, το “Ναι”, ένα έργο για δύο, ο Δημήτρης Κοντός κι εγώ. Όταν είχα μπει στη Σχολή, στο πρώτο έτος, είχα συγκεκριμένη οπτική για το θέατρο. Ο Ανδρέας Βουτσινάς που ήταν δάσκαλος μου, από τη πρώτη χρονιά με βοήθησε να “γυρίσω το κεφάλι μου” γύρω- γύρω, να βλέπω όλη τη γκάμα των πραγμάτων...ο Ανδρέας ήταν σπουδαγμένος -και καλός- δάσκαλος, από τους λίγους στο χώρο, ψιλομουθική η φάση του...η ιστορία κι οι άνθρωποι που είχε συνεργαστεί, τους “έφερε” στο μάθημα κι έπειτα στη συνεργασία...ως και σήμερα που μιλάμε, είναι ο δάσκαλος που έχω στο μυαλό μου. Στα 25 μου, έφυγα Αθήνα. Ήθελα να ξεφύγω από το “περιορισμένο” της Θεσσαλονίκης. Στην Αθήνα κατάλαβα ότι τίποτα δεν περιστρέφεται γύρω από τον εαυτό μου και αισθάνθηκα τί σημαίνει “αναλώσιμος”. Στην Αθήνα είδα τα καλύτερα και τα χειρότερα. Αυτό ήταν καλό, γιατί “παιδεύτηκε” το μάτι μου, είδα κι άλλους ηθοποιούς- της κλάσης μου- που δεν ήταν ένας ή δύο, αλλά εικοσιπέντε. Οπότε, αυτό με έβαλε σε θέση, να δουλέψω περισσότερο, να αντικρίσω τον ανταγωνισμό και να εργαστώ θετικά με τον εαυτό μου. Προσωπικά, σε καλό μου βγήκε. Επέστρεψα πριν πέντε χρόνια Θεσσαλονίκη. Τη ξαναζώ και ξαναγνωρίζω τη πόλη. Δίπλα έχει το βουνό. Ήξερα τη θάλασσα, να περπατώ τη Παραλία της. Τώρα πια, ανεβαίνω και στο Σείχ- Σου”.

**I am the passenger
I stay under glass
I look through my window so bright
I see the stars come out tonight
I see the bright and hollow sky
Over the city's ripped back sky
And everything looks good tonight**

**Get into the car
We'll be the passenger
We'll ride through the city tonight
See the city's ripped backsides
We'll see the bright and hollow sky
We'll see the stars that shine so bright
Oh, stars made for us tonight**

“Φέτος, μετακόμισα στην Ολυμπιάδος, σε μεγαλύτερο σπίτι. Η ιδέα της μετακόμισης είναι ένα από τα χειρότερα πράγματα που μπορεί να μου συμβεί. Κι αν μου αρέσει η ιδέα του καινούργιου χώρου, δεν μπορώ να το οργανώσω σωστά. Αυτό το “μάζεψε, άνοιξε κούτες, πέτα, κράτα” είμαι ανίκανος να το κάνω εύκολα. Αλλά, όταν μπω στο νέο σπίτι, όλα είναι ο.κ.. Τα διαδικαστικά μιας μετακόμισης, “βρες κόσμο, στήστο, καθάρισε το”, με αποθαρρύνει. Η κόρη μου, η Ελένη, πάει Πέμπτη Δημοτικού πλέον και δεν της διαβάζω παραμύθια. “Μεγαλώσαμε”! Στα άλλα δύο μου παιδιά, το Νικόλα και τη Σοφία, που είναι έξι χρονών, διαβάζω κάνα παραμύθι, αλλά δεν τρελαίνονται. Στα “δεύτερα παιδιά” συμβαίνει να είσαι πιο “χαλαρός γονιός” και γίνονται περισσότερο “της τηλεόρασης”. Έχω αδυναμία σε ένα παραμύθι, τη “Τελευταία Μαύρη Γάτα” του Τριβιζά. Είναι πολύ ωραία γραμμένο παραμύθι και μου αρέσει η θεματολογία του... πώς μπορεί ένας κρατικός μηχανισμός να κοροϊδέψει ή να δημιουργήσει τον ρατσισμό, την απέχθεια σε μια συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα...κι είναι αστείο παραμύθι! Νομίζω ότι είναι το καλύτερο του Τριβιζά, στο λέω κι ως ανήλικος αναγνώστης, μα κι ως ενήλικας γονιός. Άσε που με μια ωραία διασκευή, γίνεται ένα υπέροχο θεατρικό έργο. Πάντως, όταν θα διαβάσω παραμύθι στα μικρά, η μεγάλη μου κόρη θα διαβάσει τα “Χάρι Πότερ” της... μπορεί να αφήσει μισάνοιχτη τη πόρτα λίγο να μας ακούει... η Ελένη έχει και το σκύλο μας, τον “Γούντι”. Αργήσαμε να τον “βαφτίσουμε” Γούντι, πέρασαν δύο εβδομάδες από όταν τον πήραμε- με την Ελένη ψάχναμε όνομα και τελικά καταλήξαμε στο “Γούντι”-δίχως να μας αρέσει ιδιαίτερα, αλλά γιατί έπρεπε να βρούμε ένα όνομα που θα τον φωνάζουμε. Όνομα που του ταιριάζει”.

Oh, the passenger
How, how he rides
Oh, the passenger
He rides and he rides
He looks through his window
What does he see?

“Αν κάτσεις και σκεφτείς πόσο σκληρή είναι η κοινωνία έξω, θα πεις είναι χαζό να κάνεις παιδιά! Από την άλλη, η κοινωνία πάντα χάλια ήταν. Αυτό δεν αλλάζει. Τα παιδιά σου δίνουν μεγάλες χαρές κι είμαι σίγουρος ότι όλα τα σημερινά παιδιά του κόσμου, όταν μεγαλώσουν θα τη βρουν την άκρη τους. Δεν χρειάζεται να φοβόμαστε τόσο για το μέλλον τους... Τα παιδιά μου ζούνε το κέντρο της μεγάλης πόλης, αντιλαμβάνονται κάποιες “άγριες” εικόνες. αλλά δεν τις νιώθουν όπως εμείς οι ενήλικες. Τα παιδιά δεν επηρεάζονται όσο εμείς νομίζουμε ότι θα επηρεαστούν και “οφείλουμε” να τα προστατεύσουμε. Τα παιδιά έχουν ένα δικό τους κώδικα που εξηγεί τα πάντα”.

**He sees the silent hollow sky
He sees the stars come out tonight
He sees the city's ripped backsides
He sees the winding ocean drive
And everything was made for you and me
All of it was made for you and me
'Cause it just belongs to you and me
So let's take a ride and see what's mine**

“Το “Le Grand Bleu” είναι η πρώτη ταινία που είδα στο κινηματογράφο. Εκεί έπαιξε ο δάσκαλός μου, ο Ανδρέας Βουτσινάς. Φέτος, πήγα Αμοργό, είχα να πάω μόνος σε νησί, διακοπές, γύρω στην εξαετία. Η Αμοργός είναι ένα υπέροχο τοπίο βράχου, θάλασσας και τίποτα γύρω-γύρω. Ένα κυκλαδίτικο τοπίο που δεν είχα σε εκτίμηση. Είμαι πιο πολύ του Ιονίου. Το γύρισα όλο το νησί, το περπάτησα. Από όταν γύρισα από την Αθήνα μου αρέσει να έχω επαφή με τη φύση. Ζώντας στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, θέλω να κάνω απόδρασεις σε μέρη που “γεμίζει” το μάτι μου. Να περπατάω. Να εξερευνώ”...

**Oh, the passenger
He rides and he rides
He sees things from under glass
He looks through his window's eye**

“Όταν τελειώνει η παράσταση, εύκολα ηρεμώ. “Αλλάζω” με τη μία, “κατεβάζω διακόπτες”, αφήνω τη φόρτιση μιας παράστασης πίσω μου κι ασχολούμαι με τί έχω να κάνω, στο απτό εδώ και πέρα. Μετά τη γέννηση του πρώτου μου παιδιού, αυτό το κατέκτησα. Οφείλω να πω ότι δεν είμαι γκρινιάρης. Δεν υπήρξα ποτέ γκρινιάρης. Δεν το ‘χω με τη γκρίνια, ρε αδελφέ, ούτε στις σχέσεις, ούτε πουθενά. Από μικρός. Δεν κάνω παράπονα. Ακόμη κι ο αδερφός μου, απλά αισθάνομαι ότι έλεγε το “κουράστηκα” πιο εύκολα από μένα. Ο αδερφός μου, ο Στέφανος, τέλειωσε Φυσικός, έκανε ένα μεταπτυχιακό στα Οικονομικά, σπούδασε Γλώσσα Προγραμματισμού και τώρα εργάζεται στην ΑΔΜΗΕ, στην Αθήνα. Είμαστε από τα αδέρφια που έχουμε στενή επαφή. Ο Στέφανος είναι διαβασμένος άνθρωπος, πέρα από σπουδές. Ότι βιβλία διάβασα-από μικρός- όλα τα χρόνια, τις “κατευθύνσεις” τις έδινε ο αδερφός μου. Έκανα και παρέα με τις παρέες του. Είναι τρία χρόνια μεγαλύτερός μου. Ο Στέφανος, από μικρός που ήμουν, ήταν το ίνδαλμα μου”.

**He sees the things that he knows are his
He sees the bright and hollow sky
He sees the city asleep at night
He sees the stars are out tonight
And all of it is yours and mine
And all of it is yours and mine
So let's ride and ride and ride and ride**

“Πόσα τσιγάρα κάνω τη μέρα; Να σε ενημερώσω ότι πλέον κάνω 1-2 τσιγάρα την εβδομάδα. Με το τσιγάρο δεν είχα ποτέ καλή σχέση. Έξω κάπνιζα όταν έβγαινα, όχι στο σπίτι. Όταν αποφασίσω κάτι, θαρρώ το κάνω. Στο τσιγάρο, όχι τόσο αυστηρά.....σε άλλες αποφάσεις ναι...το τσιγάρο ακόμα δεν μπορώ να “το κόψω μαχαίρι”. Μου αρέσει όταν βλέπω άλλους να καπνίζουν...Τί; Αν παίζω κιθάρα στο σπίτι; Αυτό το διάστημα παίζω κιθάρα στο “Πουπουλένιο”, όπου και έγραφα τη μουσική. Στο σπίτι έχουμε ένα αρκετά

μεγάλο αρμόνιο και ένα γιουκαλίλι και καταπιάνομαι με αυτά, μαζί με τα παιδιά. Δεν τους αφήνω να ασχολούνται με την ηλεκτρική μου κιθάρα, φοβάμαι ότι θα μου τη καταστρέψουν...εντάξει...καμιά φορά τους αφήνω”...

Singin' la la la la la la la...

